

Lidewij van Wilgen

Het domein

2011
DE BEZIGE BIJ
AMSTERDAM

Voor Marijn, Fiene en Lara

I

Vanuit het dal leidt een smalle weg de berg op. Onder de donkere eiken is het asfalt bijna zwart, mijn ogen knijpen samen tegen een plotselinge streep helwit licht. Een flauwe bocht, een muur van gestapelde stenen en de schaduw verdwijnt, het uitzicht wordt breder. Achter de wijngaarden verlicht de felle zon het rotsplateau tot een helder okergeel. Het asfalt gaat over in een zandweg. Door een wolk van opstuivend zand rij ik naar de hoge cipressen in de verte. Ik parkeer mijn auto en gooi de deur dicht – de klap van het portier botst met de stilte en laat een geschrokken leegte achter.

Dit is het beeld dat ik tot vervelens toe aan vrienden en kennissen heb laten zien: een breed, zandkleurig huis met lichtblauwe luiken onder de schaduw van een dikke, wijd-armige es. Iedereen had het moeiteloos voor zich gezien: de lange tafel die we daar in het grind zouden zetten, de volle glazen met zelfgemaakte wijn, spelende kinderen. Het zou altijd zomer zijn.

Met twee zware boodschappentassen daal ik voorzichtig het smalle trappetje van gladde keien af naar het huis. Ik zet de tassen op het kleine aanrecht in de gîte, het enige deel van het huis dat we voorlopig bewonen. Nog een uur voor ik Fiene en Marijn van de kleuterschool en Laartje, de baby, bij de oppas kan halen. Ik vouw een krop sla dubbel in de minuscule groentela en prop een stuk kaas klemvast boven op een beker crème

fraîche. Dit is waar we nu wonen: een langwerpige ruimte van acht bij vier meter met een kleine keuken van de bouwmarkt, wit gestuukte wanden en een schouw van vliisdun koperplaat dat wellustige golfbewegingen maakt bij de lichtste aanraking. Madame Ros, de vorige eigenaresse, had ons deze ruimte als hoogtepunt van haar rondleiding laten zien. ‘Altijd te verhuuren, goede bron van inkomsten,’ had ze gebromd. Ze was een ontevreden vrouw met zwart krullend haar die ons met vermoeide routine door het huis leidde. Weer van die frisse jonge toeristen die haar voor niets aan het werk zetten. Haar weerzin zette zich voort in haar kleding, een lubberende legging met verschoten tijgerprint – op haar T-shirt een blauw paard voor een verwassen regenboog.

Ik duw een laatste fles melk in de koelkast, zet de boodschappentassen in de hoek en ga naar buiten. Even kijk ik van een afstand naar de zonverlichte gevel, de schaduw van de blaadjes legt een patroon als een fijn kanten kleed – dit is hoe Romantische Huizen in Frankrijk eruit horen te zien. Dan loop ik door de hoge staldeuren het vierkante middendeel van het huis in.

Het is donker hier, er zit geen enkel raam in de achterwand, de vloer bestaat uit aangestamppte aarde en verkruimeld beton. Via twee tredes ga ik naar een hoger gelegen ruimte die bekleed is met oude tegels van *terre cuite*. Driehonderd jaar geleden was dit de huiskamer, een krappe twaalf vierkante meter rond een brede open haard van wit stucwerk. Voor de arme boeren die van zonsopkomst tot zonsondergang op het land werkten moet het voldoende zijn geweest, een plek om even bij te komen, de warmte van de haard en van het vee in de ruimte ernaast – even iets eten en dan hop, naar bed. In de hoek gaat een stijl, absurd smal trappetje naar boven. Het komt uit in een van de slaapkamers en wordt al lang niet meer gebruikt. Madame Ros ging naar boven via de negentiende-eeuwse aan-

bouw, een lage opening in de dikke stenen muur – ik moet bukken om erdoorheen te kunnen. In haar voetsporen loop ik naar de slaapkamers op de bovenetage. In de schaduwen op de muren zijn de oude meubels nog steeds aanwezig. Ik stel me Madame Ros voor, humeurig en met blote voeten op het verschoten tapijt in de achterslaapkamer. Daar stond de linnenkast waarin ze haar huidkleurige panty's bewaarde, daar het bed, opvallend klein voor twee mensen die zo'n hekel aan elkaar hadden als zij en haar man. In een hoek hangt een flard roze gebloemd behang naar beneden, broedplaats voor een familie onbestemde insecten in een wit gazen web.

Ik loop naar de kamer van haar zoon. Ik heb hem nooit ontmoet, maar weet dat hij werkloos was en halve dagen op bed lag. Het moet weinig inspirerend zijn geweest, lange dagen rondhangen in het spanningsveld van die twee gefrustreerde mensen. Ik stel me hem voor, met kwade rukken masturberend op dat smalle bed in de hoek. Goed gekozen voor een jongenskamer, dat vinylbehang, even een doekje erover en klaar. Ik kijk naar het groezelige beige tapijt en probeer op te houden me van iedere vlek de herkomst te verbeelden.

Aan de voorkant zijn twee smalle kamers. In een ervan woonde een dochter die al lang uit huis was. De andere heeft een oudere, meer verzonken verlatenheid. Ik kijk naar het verschoten behang met blauwe korenbloemen en probeer me voor te stellen wie hier geslapen moet hebben, het mahoniehouten bed dat er ongetwijfeld stond, het stugge katoenen linnengoed met een gehaakt randje in crochet. Het is het enige deel van het huis waar nog de originele, roedeverdeelde ramen zijn, waar het plafond door oude, bruine balken wordt gedragen. Maar er heerst ook een zware, stoffige triestheid. Geschrokken verzet ik me tegen de vraag die zich aan me opdringt: Is hier ooit iemand gelukkig geweest?

Ik loop naar buiten, terug naar mijn auto, dezelfde donkerblauwe Volvo waar ik in Nederland al in reed. Nu staat hij hier in de schaduw van de hoge cipressen met al die nadrukkelijke leegte eromheen. *'There's no companion so companionable as solitude...'* citeer ik cynisch voor de wijngaarden die me wezenloos aanstaren. Nog nooit in mijn leven ben ik zo alleen geweest als op deze lange dagen in dit uitgestrekte land. Dus dit zijn de Rust en Stilte die me vanuit Nederland zo aantrekkelijk hadden geleken. Die me fijn boeddhistisch balans en waarheid ergens diep in mezelf zouden laten vinden.

De werkelijkheid is dat ik 's ochtends soms bijna in paniek raak als ik de luiken open en weer al dat lege land voor me zie. De volstreekte leegte, de afwezigheid van ieder geluid, het ontbreken van iedere menselijke aanwezigheid – ik merk dat het me intimideert.

Soms wissel ik een paar woorden met onze werkmans of de jongen die de wijngaarden voor ons beheert. Zij hebben hun werk, hun routine – mijn enige rol is hier *zijn*, een fysieke aanwezigheid waarom niemand heeft gevraagd. Vriendelijk maar meewarig word ik bejegend, de mensen in het dorp zeggen me gedag en gaan dan verder met hun eigen leven.

Zo is het om iemand te zijn die er niet toe doet.

Twee jaar eerder: ik zit achter een groot bureau van gehard glas met daarop een modern bedoelde lamp van grijs aluminium, een stapeltje dossiers en schetsen. Ik ben tweeëndertig, directeur strategie en met acht jaar werkervaring bijna een veteraan in het vak. Met één been losjes over het andere geslagen leunt Rob, de directeur van het Amsterdamse reclamebureau waar ik werk, tegen de deurpost. 'Ach Lidewij,' fleemt hij, 'kun je nou echt niet een bril opzetten? Gewoon met vensterglas? Alleen voor deze keer?'

Pas als ik mezelf de volgende dag weerspiegeld zie in het

glanzende mahonie van de traditionele vergaderzaal, als ik de vorsende blikken zie van de heren-op-leeftijd die omslachtig zware vulpen en in leer gebonden notitieboekjes voor zich op tafel leggen, begrijp ik waarom. Vrij pretentiefus om hier een meisje als mijzelf naar voren te schuiven. Ik aarzel een seconde, klap dan mijn laptop open en laat het blauwe licht me mijn verhaal in trekken. Uit mijn ooghoeken zie ik iemand knikken, een grote man met een lichtroze overhemd maakt zowaar aantekeningen. Ik probeer helder te zijn, als ze mijn analyse accepteren volgt de rest vanzelf: als A, dan B, dan C, natuurlijk, waar anders kan dat ons brengen dan bij strategie X? Daar komen de jongens met het creatieve werk – de grote borden van stevig piepschuim worden op de tafel uitgesteld en met brede armgebaren gepresenteerd. De heren aan tafel gaan rechtop zitten; eindelijk, nu wordt het leuk.

Ik kijk met voldoening naar het spektakel, wetende dat alles klopt. We hebben alles samen bekeken, besproken – lange discussies in rokerige kamers met verspreide vellen volgeklad papier en verfrommelde plastic koffiebekers. Buiten geven we elkaar onhandige schouderklopjes en lopen luidruchtig van opluchting de gracht op naar een café waar we kunnen lunchen.

Ik had nooit bedacht in de reclame te willen werken. Als kind wilde ik archeoloog worden, een idee dat ik opgaf toen al mijn zorgvuldig blootgelegde bodemvondsten stukken rioolpijp bleken te zijn. Daarna wilde ik hetzelfde als mijn ouders en tante Carla: hoewel ze uit keurige, voorspelbare families kwamen – ik herinner me de fluwelen sigarenkistjes van mijn opa, de nieuwe Mercedes die iedere twee jaar in zijn garage stond, mijn andere opa, die nog steeds een hoed droeg die hij afnam voor de dames op straat – kozen ze zonder meer voor de kunstacademie.

Ik ken weinig mensen die zichzelf altijd zo trouw zijn gebleven als mijn vader Rex – realist genoeg om niet op een zolderkamertje op zijn doorbraak te willen wachten, accepteerde hij een baan bij een groot farmaceutisch bedrijf waar hij al snel toch een managementfunctie kreeg. Maar zodra ‘de zaak’ dichtging gooide hij zijn kantoorkleren van zich af en keerde terug naar zijn beelden en, later, naar zijn zeilboot. Op de Sinterklaasviering van het bedrijf zag ik dat Rex, naast de goedheiligman, de enige was met een baard en de enige die een coltrui droeg in plaats van een stropdas. Dat maakte me niet uit: hij was de norm, niet de anderen. ’s Avonds in bed wachtte ik, mezelf verkneukelend, tot hij me een kus kwam geven – als ik het vroeg zou hij een handstand doen tegen mijn kast.

Toen ik acht jaar was gingen mijn ouders uit elkaar. Als Verstandige Volwassenen hadden ze nooit ruzie gemaakt ‘in het bijzijn van de kinderen’ waardoor alles wat ik tot dan toe van de wereld begrepen dacht te hebben als een kaartenhuis in elkaar stortte. Dit waren die twee mensen die zo met elkaar konden lachen in de auto, die samen voor de open haard sherry dronken terwijl ze luisterden naar de filmmuziek van The Sting. Als dit niet goed was, wat was het dan wel? Jarenlang ben ik op mijn hoede gebleven in de overtuiging dat niets is wat het lijkt, dat de grond ieder moment onder je voeten weg kan zakken.

Mijn jongere broer Michiel en ik bleven bij mijn moeder Simone, die niet voor één gat te vangen was. *So what* alleenstaande moeder? Ze zocht een baan bij een luchtvaartmaatschappij zodat we twee keer per jaar gratis op reis konden – IPB, Indien Plaats Beschikbaar, een van de eerste afkortingen die ik zou leren. ‘Jezus mama, kan het nou nooit eens *normaal*?’ zei Michiel als alle toeristen bij aankomst in de bus stapten terwijl wij in de roestige achterbak van een oude pick-up werden afgevoerd.

‘Jongens, dit is toch juist avontuur!’ lachte ze terwijl haar haren wapperden in de wind en ze de schuddende koffers met moeite tussen haar benen klemde. Ze vond een vrijstaand huisje aan het strand op Kreta waar we de hele dag gratis mochten waterskiën om zo andere toeristen aan te trekken. Via kennissen regelde ze in Spanje een klein penthouse waar we ’s nachts op het dak, vanuit ons eigen zwembad naar de sterren lagen te kijken. Ze nam ons mee naar de kashba in Tétouan waar ze met een charmante glimlach de meest opdringerige tapijtvverkopers wist uit te schakelen. Ze droeg broeken van zwart satijn, mooie wijde rokken, rinkelende armbanden en had haar bruine haar in een halflang pagekapsel. Denk Roxy Music, de Pointer Sisters. Pas toen ik volwassen was realiseerde ik me hoe weinig geld we destijds moeten hebben gehad. Het was een onderwerp dat haar nooit heeft geïnteresseerd. Op foto’s uit haar jeugd zie je haar in haar eigen tuinhuisje voor een villa in Heemstede of wijdbeens, in een wit pakje, op de tennisbaan in de achtertuin. Nu woonde ze als gescheiden moeder in een nieuwbouwwijk en dat was ook goed. Ik geloof niet dat ik haar ooit heb horen klagen.

Michiel was populair op de lagere school, ik bewoog me meer in de marge, een te lang en te dun meisje dat uren in haar kamertje zat te tekenen, met als enige gezelschap een kalende poes die aan haar sterilisatie een grote hangbuik had overgehouden.

‘Lidewij kan het wel, maar ze doet het niet,’ stond er in de brugklas steevast in mijn rapport. Als iedereen toch al weet dat ik het kan... dacht ik toen ik de eerste ochtend van de proefwerkweek een stralende zon boven de huizen zag opkomen. Het had al bijna een week gevroren, na deze heldere nacht moest het ijs overal betrouwbaar zijn. Ik liet mijn schooltas staan, pakte mijn fiets en bond even later zittend op een boomstronk mijn noren onder. De ijsvlakte was spiegelglad, onmete-

lijk en helemaal voor mij alleen. Die dag schaatste ik een halve Molentocht, de volgende dag weer een en zo door tot het einde van de week.

Ik geloof dat het niemand echt shockeerde dat ik een nul kreeg voor alle gemiste proefwerken. De docenten geloofden het nu verder wel met het meisje dat-het-kon-maar-niet-liet-zien en stuurden me zonder verdere discussie van school. Ik was dertien.

Na het vriendelijke vwo bleek de mavo een grimmig gebeuren waar ieder bovengemiddeld cijfer met argwaan werd bekeken en de dikke dochter van de lokale slager het op zich nam me iedere dag even te komen melden hoe raar en vooral ook hoe lelijk ik was. Een gegeven dat ik al snel voor waar aannam en uit schaamte zelfs nooit aan Simone heb verteld. Het gaf me wel zin om op te schieten – met bijna exploderende longen kwam ik op mijn zestiende boven water. De havo was een andere wereld, twee jaar later had ik ook dat diploma.

Miriam weet nog precies wanneer ze me voor het eerst zag op de avondopleiding vwo in Haarlem. ‘We waren al tien minuten bezig toen jij opeens de klas binnenkwam,’ zegt ze.

‘We zijn al begonnen. Als je niet op tijd kunt komen ga je maar weg,’ had Anja Schoof, de biologielerares, gezegd. ‘Het spijt me,’ zei ik, ‘maar ik heb voor deze opleiding betaald. Nu wil ik ervan profiteren ook.’ Twee meisjes hadden lachend teruggekeken – het was onvermijdelijk dat we vrienden zouden worden.

Annemiek had afwisselend spierwit of inktzwart haar dat ze toupeerde tot het zelfs als ze ging liggen rechtop bleef staan. Ze kwam uit een vriendelijke tuindersfamilie in Lissersbroek en deed alles om zich van haar oude omgeving te distantiëren. Ze droeg dramatisch grote oorbellen, korte rokjes van tule met

netkousen of tuinbroeken met hier en daar een bleekwater-vlek. Ze was erg goed in wiskunde en economie. Dan Miriam, die ontstellend mooi kon zijn, blond en glamorous met de uitstraling van een Debbie Harry. Maar die de dag daarop net zo goed kon verschijnen in een oude mannenjas en een rare wollen muts, een schaduw van zichzelf. Miriam kende de leuke feestjes waar Echte Punkers hun ding deden. Ze was slim en impulsief en ik mocht haar meteen.

Twee jaar later studeerden Miriam en ik aan de Universiteit van Amsterdam – eerst Nederlands, dan communicatiewetenschap. Ik zat in de redactie van het faculteitsblad en wist nu wat ik later zou willen doen: zelf stukken schrijven, onderzoek doen, documentaires maken wellicht. Maar het was in de reclame dat ik mijn eerste baan zou vinden. In grote lijnen kon ik doen wat ik leuk vond: genoeg geld en middelen om alles te onderzoeken wat ik wilde weten, ik mocht analyses maken, ik mocht schrijven. Vanaf het begin voelde ik me serieus genomen, nuttig zelfs.

Het werd nog leuker toen ik een afdeling strategie mocht opzetten en nauw samenwerkte met een paar slimme, gedreven jongens van mijn leeftijd die de creatieve directie op zich namen. Het was een soort stroomversnelling van energie, een helderheid die verslavend werkte. Zolang je vooruit gaat, hoeft je je geen vragen te stellen.

Ik leerde Aad kennen in een zaaltje aan de Bosbaan waar een collega me mee naartoe gesleurd had – een genootschap van strategen zou zich hier buigen over creatief werk. Ik trof een gezelschap heren die ik toen ‘op leeftijd’ vond, maar die waarschijnlijk rond de veertig zullen zijn geweest. Ik was vrijwel de enige vrouw en nog op de leeftijd waarop je met vrolijke onschuld korte rokjes met hoge hakken combineerde. Na een

paar kleurloze PowerPoint-presentaties verscheen Aad, een jonge tekstschrijver die een videoband met buitenlandse commercials zou becommentariëren. Met zijn blonde spriethaartjes en verwassen sweater stak hij scherp af tegen de antracietkleurige kostuums van de Heren Strategen. Hij had een kort maar doordacht verhaal met op de juiste plekken een grap of relativering. Jou vind ik leuk! dacht ik, en na de voordracht voegde ik me bij het groepje heren dat om hem heen stond te praten. Ik viel in een zeer langdradig gesprek waarin een grijze meneer serieus betoogde dat het percentage humor in een film niet boven de vijftwintig procent uit mag komen. Langzaam schoof ik uit de groep en Aad deed hetzelfde.

Anderhalf jaar later trouwden we, misschien wel juist omdat dat toen, op onze leeftijd en in onze kringen, niet gebruikelijk was. We vertrokken vanaf Aads etage, vlak bij de Montelbaanstoren. Nadat de politie de junks had weggejaagd en de rondslingerende injectienaalden in de gracht had geschopt konden we in het aangemeerde bootje stappen. Ik droeg een lange, strakke jurk van Puck & Hans die toen helemaal hip was maar die achteraf de grote frustratie van de kinderen is geworden. Ik had natuurlijk toen al moeten bedenken dat eventuele latere dochters hun moeder graag in iets prinsesserigers hadden gezien. We trouwden in het gemeentehuis van Amsterdam, waar vrienden ons op de kade opwachtten. Die avond was er een groot feest in het huis van Rex en zijn vriendin Anneke. Als trotse vader had hij, speciaal voor de bruiloft, de binnenplaats van de boerderij laten bestraten en na meerdere glaasjes wijn kwam hij steeds meer in de stemming. Er stond een groot podium met blazers en een heftige zangeres met een enorme mond en dito stem.

Het was een fantastische avond – het leven was mooi en kon alleen nog maar beter worden. Ik wist het zeker.

Voor onze huwelijksreis huren Aad en ik een zeilboot in Griekenland. Vanaf Athene steken we over naar Hydra. Daarna is het een kwestie van kaartlezen en gegist bestek – het volgende eiland Serifos ligt bijna zestig mijl verderop in de Cycladen en is zelfs met een verrekijker niet te zien. Het is voor het eerst dat we zo het *niets* insteken, een grote vlakke rimpelend water die ons na een paar uur aan alle kanten tot aan de horizon omsluit. Eerst praten we nog, maar al snel zijn we samen stil, ieder in onze eigen gedachten kijken we uit over de zilveren, bijna lichtgevende glinstering op het water. Ik voel een rust over me komen die groter is dan ikzelf – de bewoonde wereld met mensen en auto's, problemen en ambities lijkt onaanraakbaar ver weg, vergeten bijna.

In de dagen die volgen meren we aan bij eilanden waar soms maar enkele families wonen die een vuurtoren bemannen of een paar vissersbootjes bezitten. We doorstaan serieuze stormen en vallen 's nachts dodelijk vermoeid, maar intens tevreden in slaap. Iedere avond vinden we wel ergens een houten tafeltje onder een overkapping van blauwgeverfd metaal en riet. Het menu is altijd hetzelfde: *Greek salad. Chicken. Sardines. Zwaardvis*. We drinken Retsina, realiseren ons dat dit alles is wat we nodig hebben en zijn belachelijk gelukkig.

Het is even schrikken als we in Nederland terugkomen. Was het al zo druk toen we weggingen? Op mijn werk lees ik pla-

nologische studies door: met bijna vierhonderd inwoners per vierkante kilometer is Nederland het dichtstbevolkte land van Europa. Ik vraag me af waar de bijna één miljoen mensen die er de komende dertig jaar nog bij verwacht worden, moeten gaan wonen.

‘Als je kinderen wilt moet je niet bij mij zijn,’ had ik ooit tegen mijn eerste vriend gezegd. Als klein meisje was mijn voorbeeld tante Carla, die in haar eentje een leuk en stoer leven leidde. Ook later had het getut over babykamers, het concept ‘jong stel achter kinderwagen’ nog steeds weinig aantrekkingskracht.

Maar Aad heeft al een zoontje uit zijn eerste huwelijk, Niek, een klein blond jongetje dat pas twee is als ik hem voor het eerst zie. Om de week is hij het weekend bij ons. De gepaste afstand die ik probeer te bewaren wordt al snel door Niek zelf verbroken – hij vindt me leuk. Ergens in mij blijkt een voorraad spelletjes, liedjes en kleuterhumor te bestaan die nu vrolijk naar boven borrelt. Het voelt goed om een kind in een pyjamaatje op schoot te hebben – al snel ben ik het die zijn luiers verschoont en hem troost als hij is gevallen. Het verbaast me hoe makkelijk en natuurlijk een kind in mijn leven past, hoe er iets in mij lijkt te zijn waar in ieder geval dit jongetje blij van wordt. Maar Niek heeft al een moeder.

Opeens is het vanzelfsprekend, op mijn achtentwintigste ben ik zelf zwanger. Ik voel me sterk en gezond, naarmate de maanden vorderen heb ik steeds meer het idee dat ik bijna jarig ben.

Marijn wordt geboren in de hoge slaapkamer aan het Westershoutpark. Op het tafeltje naast het bed brandt een dikke kaars in de antieke kandelaar van Oma. Ik ben in mezelf gekeerd, probeer een lage ademhaling vast te houden en mijn gedach-

ten te concentreren op iets anders dan de vrachtwagen die met tussenpozen over mijn onderrug rijdt. Ik zie scènes uit schilderijen van Jeroen Bosch voor me, middeleeuwse pleinen waar zonder verdoving tanden worden getrokken en ledematen geamputeerd. ‘Dit slaat nergens op! Dit is absurd!’ roep ik, nog tamelijk beleefd voor iemand in wie wordt geknipt terwijl een andere vrouw zich tegelijkertijd vol op haar buik werpt. Dan neemt een kracht het over die groter is dan ikzelf, belangrijker dan pijn. Loulou, de verloskundige, legt Marijn met een vloeiende beweging op mijn borst en dekt haar af met een klein lakentje van zacht flanel. Aad knielt vol trots en liefde naast ons – een voile van zachte stilte daalt over ons neer. Ik ruik de zoete haartjes van Marijn en kijk haar aan.

Jij bent het, denk ik.

Rustig en vanzelfsprekend accepteert Marijn haar plaats in de wereld. Het grootste deel van de dag draag ik haar tegen me aan in een groene draagzak met kleine witte sterretjes. Ze drinkt bij me, slaapt in mijn armen, ontdekt met kalme welwillendheid de dingen om haar heen. Weer gaan werken is moeilijker dan ik dacht. Daar zit ik met een loeiend kolfapparaat in een gebarricadeerde kamer terwijl in de ruimte ernaast vergaderingen worden gehouden. Met het verstrijken van de weken vallen de dingen op hun plaats – de crèche wordt rustig en vertrouwd – één dag per week achter een wandelwagen lopen blijkt genoeg.

Nog voor Marijn twee is komt er nog een kindje: Fiene – een klein, beslist meisje dat met argwanende afwachting de wereld in kijkt. Moeiteloos boor ik een tweede voorraad bodemloze liefde aan, moeiteeloos vindt ze haar plek naast Marijn, het begin van een onverwoestbaar bondgenootschap.

Nu ben ik onderdeel van de kleurige colonne die de smalle

straatjes van Haarlem overspoelt: het leger van Hippe Jonge Moeders. Even voorspelbaar als de trek van forel in de zomer zijn we in groten getale uit Amsterdam overgekomen om hier onze kroost te werpen – we dragen hoge laarzen, korte jasjes en besturen een bakfiets vol vrolijk aangeklede kindjes en boodschappentassen van de Hema.

‘Kun je nou nooit eens rustig gaan zitten?’ vraagt Simone, als ze vrijdags koffie komt drinken. Natuurlijk niet, ik moet naar de stad, ik moet rompertjes kopen of juist ruilen, ik moet koffie drinken met Miriam en Annemiek, Marijn is toe aan een rammelaar of moet haar eerste houten puzzel. Ik parkeer mijn bakfiets voor de winkel met verantwoord speelgoed en kruis precies dezelfde vrouwen als in de stad.

Zodra het mooi weer is, rijden Aad en ik met de kinderen naar de kust. We drinken chocolademelk bij de open haard van Parnassia of zitten lange zomeravonden op het terras van Zeezicht. Marijn speelt met een ander kindje in het zand, Fientje leunt warm in mijn armen. Ik kijk Aad in zijn ogen, het licht is goud en legt een zachte glans op zijn huid, een zachte wind streelt zijn gebleekte haar. Ik leun naar hem toe en geef hem een lange kus op zijn mond – alles is goed, dit is geluk en dat weet ik ook. Ik zie precies wat een luxe het is om deel uit te maken van een gezin als het onze, om samen te leven met een man zonder je daar vragen over te stellen.

Kunnen dingen *te* perfect zijn? De piramide van Maslov: als alle basisbehoeften zijn bevredigd ga je verder kijken. Waren we verwend? Of was het een objectieve waarneming waar we niet omheen konden? Opeens is hij er weer, de onrust die we na onze zeilvakanties voelden. Het valt vooral op als we autorijden: alle plekken uit onze jeugd, de weilanden waar we als kind doorheen renden, het veld achter de eendenkooi, alles

is volgebouwd met nieuwbouwwijken. Vertrouwde uitzichten langs de snelweg zijn veranderd in bedrijfsterreinen waar we in de file voorbij kruipen. Rex en Anneke verlaten hun boerderij op de vlucht voor een oprukkende woonwijk die het weidse uitzicht achter hun huis reduceert tot een bijna ongeloofwaardige herinnering. Carla's uitzicht over de Friese meren wordt geblokkeerd door een monotoon aangelegd vakantiepark vol auto's met Duitse kentekens. Zelfs op het water vinden we niet meer het gevoel van vrijheid dat we vroeger hadden. 'Het lijkt wel of opeens iedereen een boot heeft,' moppert Aad als hij voor de vijfde keer zijn koers moet verleggen.

Het is als een tikkende klok in de kamer – je kunt het geluid heel lang negeren, maar zodra je het eenmaal hebt gehoord raak je het niet meer kwijt.

Met een kop thee in mijn hand leun ik tegen het granieten aanrecht van Mariël, een jonge vrouw uit onze buurt. Ze heeft dik blond haar, twee kleine kinderen en een man met een prettig salaris. Zijzelf werkt drie ochtenden in de week voor een architectenbureau. 'Dus je laat alles eruit slaan?' vraag ik ongelovig. 'Ach ja,' zegt ze, met een verveelde blik op haar keukenkastjes. 'Dat lichte hout, dat kan toch niet meer? Ik weet dat het er pas twee jaar in zit, maar ik heb nu toch liever Wengé. En dan meteen maar een kookeiland met een AGA COOKER.'

We worden steeds vaker uitgenodigd voor tuinfeesten of barbecues in de buurt. 'Nog op Funda gekeken?' vragen de mannen elkaar, 'wat doet dat huis van jou nou?'

'Ah, Westerhoutpáárk!' zeggen mensen als ik me voorstel en ze vertel waar ik woon. Ze lijken me meteen aardiger te vinden. Gevolgd door een lichte teleurstelling als ze ontdekken dat ik aan de binnenbocht woon. 'Maar dan heb je geen grote tuin...'